

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. czerwca 1918.

Treść: (192 i 193.) 192. Rozporządzenie w sprawie uregulowania obrotu sianem i słomą. — 193. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen za siano i słomę.

192.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. czerwca 1918,

w sprawie uregulowania obrotu sianem i słomą.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia są wszystkie znajdujące się w Austrii zapasy siana i słomy jakoteż siano i słoma ze żniwa w Austrii, zajęte na rzecz państwa, z wyjątkiem tych zapasów, jakie znajdują się w posiadaniu zarządu wojskowego lub państwowych zakładów chowu koni.

Pod sianem należy rozumieć wszystkie rodzaje siana znajdujące się w Austrii, a mianowicie siano łąkowe, otawę, koniczynę wszystkich rodzajów (lucernę itd.), siano moharowe, z prosa i mieszane oraz odpadki tych rodzajów siana (kwiaty siana), pod słomą należy rozumieć słomę z żyta, pszenicy, psładu, jęczmienia, owsa, kukurydzy, grochu, fasoli, bobu, soczewicy, wyki, lubinu, dzikiego grochu, maku, rzepiku, rzepaku, ryżu, prosa, hreczki, męszanki i nasienia koniczyny wszelkich rodzajów.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że zajętych przedmiotów nie wolno przerabiać, zużywać, obracać na karmę ani też z wolnej ręki lub w sposób przymusowy pozbywać, o ile w niniejszym rozporządzeniu lub w osobnych przepisach nie wydano innych zarządzeń.

Czynności prawne, sprzeciwiające się temu zakazowi, są nieważne.

Odnosi się to także do takich umów o kupno i dostawę, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, o ile ich jeszcze nie dopełniono.

Roszczenia odszkodowawcze z powodu nie dopełnienia, jakie powstały jeszcze przed początkiem mocy obowiązującej tego rozporządzenia, pozostają nietkniętymi. Samo dopełnienie jest także w tym przypadku zabronione.

Posiadacz zajętych przedmiotów winien starać się o ich utrzymanie.

§ 3.

Mimo zajęcia wolno:

- a) posiadaczom słomy w miarę potrzeby członków ich gospodarstwa używać jej na posłanie,
- b) posiadaczom zwierząt domowych ze swych zapasów, zebranych we własnym gospodarstwie, używać siana i słomy na karmę a słomy w niezbędnie koniecznym wymiarze na podściółkę. Nie dotyka to postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 9. listopada 1917, Dz. u. p. Nr 440, w sprawie ograniczenia używania słomy na podściółkę i w sprawie zabezpieczenia podściółki leśnej,

- c) posiadaczom słomy używać jej do wiązania zebranego we własnym gospodarstwie nie-młóconego zboża, jakoteż siana i słomy, tudzież do krycia budynków mieszkalnych i gospodar-
darskich,
- d) posiadaczom winnych latorośli lub drzew owocowych używać słomy do wiązania wino-
rośli i drzew owocowych..
- e) rolnikom z zebranych przez nich samych siana i słomy sprzedawać za zezwoleniem naczelnika gminy conajwyżej 5 Mq dziennie innym rolnikom w tej gminie, w której ten towar zebrano,
- f) rolnikom z zebranych przez nich samych siana i słomy conajwyżej 20 Mq po zasią-
gnięciu przez miejscową gminę zezwolenia filii biura dla surowej paszy sprzedać na podstawie wystawionego przez nią poświad-
czenia przewozowego bezpośrednio konsu-
mentom w tym powiecie politycznym, w któ-
rym towar zebrano.

Sprzedaż siana na pniu tudzież przedsię-
wzięcie košby za odstąpieniem części zbioru są
dozwolone, jednakże właściciel gruntu musi podać
do wiadomości politycznej władzy I. instancyi
imiona i nazwiska kupców względnie osób, które
przedsięwzięły košbę za udział w zbiorze, tudzież
ilość, jaką im odstąpiono.

Obowiązek dostawy przechodzi na odbiorcę
siana, nie uwłaczając obowiązkowi dostawy ze
strony tych właścicieli łąk, którzy kazali prze-
prowadzić košbę za udział w zbiorze.

Używanie siana i słomy do innych celów
a nie do wymienionych pod a do f (na przykład
używanie słomy do celów przemysłowych itd.)
dopuszczalne jest tylko za osobnym zezwoleniem
Urzędu dla żywienia ludności.

Używanie siana na karmę dla dzierzawy za-
leżne jest od zezwolenia Urzędu dla żywienia
ludności, które porozumie się w tym względzie
z Ministerstwem rolnictwa.

Organizacya.

§ 4.

Prowadzenie gospodarstwa co do siana i słomy
należy w myśl wskazówek Urzędu dla żywienia
ludności w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa
do istniejącego w Urzędzie dla żywienia ludności
we Wiedniu biura dla surowej paszy i jego filii,
które będą w poszczególnych krajach utworzone.

Pod tym względem poruczono w szczególności :

I. Biuru dla surowej paszy:

- a) nadzorowanie filii w wykonywaniu należących
do nich czynności;
- b) utrzymywanie w ewidencji przypadającego
na Austryę zapotrzebowania wojskowego,
utrzymywanie w ewidencji zapotrzebowania
państwowych zakładów chowu koni i zapo-
trzebowania cywilnego odnośnie do siana
i słomy, tudzież staranie o pokrycie tego
zapotrzebowania;
- c) zaopatrywanie miasta Wiednia w siano i słomę;
- d) staranie o przygotowanie materiałów do po-
krywania i wiązania tudzież pras i węgla;
- e) pobór siana i słomy z krajów korony św. Szcze-
paua, z Bosni i Hercegowiny i z zagranicy
cłowej,

II. Filiiom:

- a) wykonywanie zarządzeń wydanych przez biuro
dla surowej paszy, istniejącej w Urzędzie dla
żywienia ludności;
- b) przeprowadzanie i nadzorowanie organizacyi,
mającej na celu zebranie siana i słomy, ich
objęcia i ich dostawy;
- c) rozdział tej ilości siana i słomy, jaka została
przydzieloną na rzecz zapotrzebowania cy-
wilnego na obszarze jej działalności.

Zebrańie.

§ 5.

Urząd dla żywienia ludności przeprowadza
w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa rozdział
na poszczególne kraje koronne tych ilości siana
i słomy, jakie mają być dostawione. Polityczne
władze krajowe dzielą kontyngenty, nałożone na
kraje koronne, pomiędzy powiaty polityczne, poli-
tyczne władze powiatowe na gminy a te ostatnie
na poszczególne gospodarstwa.

Rozdział i przepisanie ilości, które mają być
dostawione, muszą przeprowadzić:

- a) polityczne władze krajowe co do powiatów
najdalej do dnia 20. czerwca;
- b) polityczne władze powiatowe co do gmin
najdalej do dnia 5. lipca;
- c) gminy co do poszczególnych gospodarstw
najdalej do dnia 15. lipca.

§ 6.

Rolnicy i inni posiadacze zapasów siana i słomy, podlegających zajęciu po myśli § 1., są obowiązani na żądanie władzy, filii biura dla surowej paszy i jej pełnomocników, tudzież naczelnika gminy udzielać wyjaśnień co do powierzchni uprawnych i łąk, co do wydatności zbioru i co do ilości ich zapasów, pozwolić na obejrzenie zapasów, składów i lokalów handlowych oraz na wgląd do zapisków i dokumentów.

Urząd dla wyżywienia ludności może każdego czasu co do wszystkich lub co do poszczególnych krajów zarządzić spisanie zapasów siana i słomy. Co do przeprowadzenia tych spisów mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 9. do 11. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. maja 1917. Dz. u. p. Nr. 235.

§ 7.

Posiadacz zajętego towaru jest obowiązany sprzedać filii lub jego pełnomocnikom przepisane mu ilości siana i słomy po ustanowionej cenie objęcia.

Resztujących jeszcze ilości siana i słomy, o ile nie wolno ich użyć stosownie do § 3., można zażądać tylko na podstawie dodatkowego przepisania, które ma być potwierdzone przez komisarza rządowego filii.

Filie i ich pełnomocnicy są obowiązani zakupić zajęte towary, o ile są zdadne do użytku.

Obowiązany do dostawy ma przepisaną mu ilość aż do odebrania przechowywać i starannie się z nią obchodzić.

§ 8.

Naczelnik gminy winien starać się o to, aby zostały dostawione te ilości siana i słomy, które przepisano poszczególnym producentom na obszarze gminy; w razie potrzeby winien on spowodować dostarczenie sił roboczych i podwód do załadowania niewiązanego lub prasowanego siana i także słomy na fury pod stodołą lub przy stercie i do odstawienia na miejsce odbioru, wyznaczone przez filię, względnie przez jej pełnomocników.

Naczelnik gminy ma prawo w tym celu zobowiązać mieszkańców gminy do pracy i dostarczenia podwód za wynagrodzeniem, jakie ma uiszczyć za te świadczenia filia lub jej pełnomocnicy.

§ 9.

Polityczne władze powiatowe mają czuwać nad tem, aby producenci względnie gminy dostawiły w zupełności przepisaną im ilość siana i słomy.

Dla pomocy przy spełnianiu zadań, nałożonych na nie stosownie do ustępu 1. tego paragrafu, mogą polityczne władze powiatowe ustanowić w porozumieniu z filiami osobne organa (inspektorów).

Każdy jest obowiązany przyjąć na wezwanie władzy urząd inspektora dla powiatu, w którym mieszka. Do ustanowienia osób, będących w służbie publicznej, potrzebna jest zgoda ich władzy służbowej.

O ile inspektorowie nie są urzędnikami publicznymi, mają spełnianie poruczonych im obowiązków ślubować do rąk komisarza rządowego filii. Są oni obowiązani do zachowania w tajemnicy stosunków prywatnych i kupieckich, o których się dowiedzieli w czasie swej działalności.

Ceny i dodatki.

§ 10.

Ceny odbioru i dodatki, jakie winny płacić filie za zajęty towar, oznaczy urząd dla wyżywienia ludności za zgodą interesowanych Ministerstw drogą osobnego rozporządzenia.

Rozporządzenie zakupionymi artykułami.

§ 11.

Osobom, mającym zlecenie filii skupowania zajętych artykułów, wolno dysponować zakupionym towarem tylko według zleceń, udzielonych im przez filię.

Zabezpieczenie zbioru, dostarczenie magazynów i urządzeń prasowych.

§ 12.

Posiadacze łąk, sianożęci, pol koniczyny i lucerny są obowiązani przedsiębrać zawczasu

osbę. Pod posiadaczami rozumie się także dzierżawców i wszystkich innych uprawnionych do użytkowania. Posiadacze, nie mogący sami na czas uskutecznić kośby, są obowiązani donieść o tem do urzędu gminnego.

W takim razie, jak również i wtedy, gdyby kośba nie przeprowadzono w ciągu czasokresu, ustanowionego przez polityczną władzę powiatową, winna gmina zarządzić kośbę na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza. W tym celu może gmina korzystać z jego lokalów gospodarczych i z narzędzi jego przedsiębiorstwa.

§ 13.

Polityczna władza krajowa, a za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa, ma prawo wezwać posiadaczy magazynów i pras do siana i słomy, tudzież płacht, aby te lokale, względnie prasy i płachty, których nie potrzebują dla celów swego własnego przedsiębiorstwa, odstąpili do dyspozycji filii za wynagrodzeniem, które równocześnie należy oznaczyć.

W razie wzbrania się posiadacza, może polityczna władza powiatowa zarządzić przymusowe oddanie filii żądanych magazynów, pras i płacht.

W takim razie potrąci się 10% z ustanowionego wynagrodzenia.

Przewóz.

§ 14.

Siano i słoma, przywiezione z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny albo z zagranicy cłowej winny osoby, które przewóz towaru spowodowały, ofiarować na sprzedaż biuro dla surowej paszy w Urzędzie dla wyżywienia ludności, podając żądane ceny.

Biuro dla surowej paszy jest obowiązane objąć wszystkie ofiarowane mu dla zakupu ilości, o ile znajdują się one w stanie, zdającym do użytku. Cenę oznaczy się na podstawie swobodnego układu.

Jeżeli porozumienie co do wysokości ceny nie przyjdzie do skutku, ustawi ją ostatecznie Urząd dla wyżywienia ludności. Jeżeli posiadacz nie uczyni przepisanej w 1. ustępie oferty lub jeżeli wzbrania się odstawić towar, żądany przez biuro dla surowej paszy, zarządzi polityczna władza powiatowa, na której obszarze towar się znajduje, przymusowe jego odebranie, a to na prośbę biura dla surowej paszy. W tym przypadku zapłaci się co najwyżej cenę odbioru, ustanowioną dla towaru tutejszego.

Przesłanie.

§ 15.

W razie przesyłania siana i słomy kolejami żelaznymi lub przez przedsiębiorstwa żeglugi parowej ma nadawca dołączyć do dokumentów przewozowych dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione według przepisane go w dodatku formularza przez biuro dla surowej paszy lub jedną z jego filii. Takiego samego poświadczenia przewozowego potrzeba dla wszystkich transportów siana i słomy z jednej gminy do drugiej.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i państwowych zakładów chowu koni oraz dla przesyłek z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny i z zagranicy cłowej poświadczenia transportowe tego rodzaju nie są potrzebne.

Środki przymusowe.

§ 16.

Jeżeli posiadacz wzbrania się sprzedać zajęte u niego zapasy siana i słomy filii lub jej pełnomocnikom, albo jeżeli nie jest znaną osobą lub miejsce pobytu uprawnionego do dyspozycji, w takim razie winna polityczna władza powiatowa orzec ostatecznie o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie.

Orzeczenie takie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do tych zapasów.

§ 17.

Jeżeli przyjdzie do przymusowego odebrania zapasów, to należy z ceny objęcia (§ 10.) potrącić 20%.

Jeżeli posiadacz lub miejsce jego pobytu nie są znane albo jeżeli cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, płynących z praw rzeczowych, to należy cenę złożyć w sądzie.

Współdziałanie gminy.

§ 18.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

Postanowienia karne.

§ 19.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile czyn nie podpada pod surowszą karę, będą

karaty polityczne władze powiatowe grzywną do 20.000 K albo aresztem do 6 miesięcy. Grzywny i kary aresztu można nałożyć także obok siebie.

Nadto można orzec przepadek towarów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie zostało popełnione w wykonywaniu przemysłu, także utratę uprawnienia przemysłowego.

Początek mocy obowiązującej.

§ 20.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 29. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 243, i z dnia 24. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 364.

Paul wlr.

Nr.

Poświadczenie przewozowe.

(imię i nazwisko wysyłającego)

w (miejscowość) jest uprawniony do przewiezienia
..... kg (rodzaj towaru)

w czasie od do 191 ..

z (nazwa stacji wysyłkowej)

do (nazwa stacji przeznaczenia)

(koleją żelazną lub okrętem parowym)

pod adresem $\frac{\text{pana}}{\text{pani}}$ (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

.....

Wiedeń, dnia 19 ..

.....
(Podpis.)

Poświadczenie to należy przyłączyć trwale do dokumentu przewozowego.
Dołączenie poświadczenia należy zaznaczyć w dokumencie przewozowym.
Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia, przy przesyłkach do stacji pozaaustriackich, stacja gra-
niczna.

193.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. czerwca 1918,

w sprawie ustanowienia cen za siano i słomę.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, względnie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Filie biura dla surowej paszy w Urzędzie dla wyżywienia ludności mają płacić producentowi przy zakupie siana i słomy po myśli rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. czerwca 1918, Dz. u. p. Nr. 192, w sprawie obrotu sianem i słomą, następujące ceny za cetnar metryczny od stodoły (sterty):

1. za siano wszelkiego rodzaju, a mianowicie:

za siano z łak. grumet, wszelkiego rodzaju koniczu (lucernę itd.), siano moharowe, z prosa i mieszane ludzież za odpadki tych rodzajów siana (kwiaty siana) 25 — K.

2. za słomę:

a) za słomę omióconą cepami . . . 14 — „
b) za wszelkie inne rodzaje słomy . . . 12 — „

§ 2.

Ceny powyższe obowiązują za towar zdrowy, suchy, nie powalany, bez prochu i niezepsuty.

Jeżeli dostawiony towar nie odpowiada tym warunkom, należy z ceny odbioru potrącić stosowną kwotę.

Jeżeli co do wysokości tego potrącenia nie przyjdzie do skutku porozumienie między zobowiązanym do dostawy a organem odbiorczym, ustanowionym przez filię, to rozstrzyga sąd powiatowy, w którego okręgu towar się znajduje, w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców.

W takim razie ma filia zapłacić przy odbiorze, pod wskazanymi zwyczajem warunkami na razie tę cenę kupną, jaką ofiarował organ odbiorczy.

Rozstrzygnięcie sądu powiatowego można zacząć do dni ośmiu rekursem.

Od rozstrzygnięcia drugiej instancji nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny.

O ile kosztą postępowania winna zwrócić jedna ze stron albo należy je między strony rozdzielić, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania.

Obowiązku dostawy nie odracza postępowanie sądowe.

§ 3.

Jeżeli siano i słomę obejmuje się prasowane, to dolicza się do ceny objęcia dodatek po 3 K 20 h za cetnar metryczny, w czym mieszczą się koszta druku i innego materiału do wiązania.

Za dowóz siana i słomy ze stodoły (sterty) do miejsca odbioru należy się osobne wynagrodzenie. Wynosi ono w razie, jeżeli miejsce odbioru oddalone jest od miejscowości nie więcej jak 5 kilometrów 1 K. w razie większego oddalenia 25 h za każdy dalszy rozpoczęty kilometr.

W razie dowozu do większych miast albo w szczególnych przypadkach może biuro dla surowej paszy albo właściwa filia wydać osobne normy celem zaoszczędzenia wagonów dla dostaw siana i słomy konsumentom cywilnym.

Urząd dla wyżywienia ludności ustanowi w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa wynagrodzenia, jakie należy płacić za wszystkie inne świadczenia, połączone z odebraniem, dowozem i załadowaniem zajętego towaru, za przyjęcie odpowiedzialności za jakość i za koszta osób, którym polecono zakupno (komisyjnerów), oraz oznaczy dodatki zarządu biura dla surowej paszy i jego filii.

§ 4.

Przy oddawaniu siana i słomy tutejszego pochodzenia przez biuro dla surowej paszy lub filię dolicza się do ustanowionych w § 1. cen odbioru przypadające w myśl § 3. wynagrodzenia i dodatki, a w danym razie koszta przewozu i rozdziału.

Koszta rozdziału oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

§ 5.

W razie, jeżeli jakość towaru dostarczonego przez filię względnie jej pełnomocników nie odpowiada warunkom, ustanowionym w § 2., ustęp pierwszy, należy z ceny tej potrącić odpowiednią kwotę.

Jeżeli nie przyjdzie do porozumienia co do wysokości tego potrącenia między filią względnie jej pełnomocnikami a odbiorcą towaru, natenczas rozstrzyga o tem komisya znawców giełdy dla produktów rolnych tego obszaru administracyjnego, w którego okręgu towar dostawiono.

Jeżeli w odnośnym obszarze administracyjnym nie istnieje wcale taka komisya znawców, to rozstrzyga o tem komisya znawców giełdy dla produktów rolnych w Wiedniu.

Od rozstrzygnięcia komisji znawców nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

§ 6.

Cena dla zbytu siana i słomy, sprowadzonych przez biuro dla surowej paszy z krajów korony św. Szczepana, z Bośni i Hercegowiny lub z zagranicy cłowej, ustanowi biuro dla surowej paszy za zatwierdzeniem Urzędu dla wyżywienia ludności i Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Przy sprzedaży siana i słomy przez rolników stosownie do § 3., lit. e i f, rozporządzenia z dnia 3. czerwca 1918, Dz. u. p. Nr. 192, obowiązują ustanowione w § 1. ceny objęcia jako

ceny maksymalne i mogą być pobierane ustanowione w § 3. dodatki za prasowanie i dowóz.

§ 8.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia, o ile dany czyn nie podpada surowszej karze, będą karaty polityczne władze powiatowe grzywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. Grzywny i kary aresztu można także nałożyć obok siebie.

Nadto można orzec przepadek towarów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie zostanie popełnione przy wykonywaniu przemysłu, także odebranie uprawnienia przemysłowego.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem przestaje obowiązywać rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 14. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 256, i rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 27. września 1917, Dz. u. p. Nr. 390.

Paul wlt.